

Thøger Larsen
Vesterhavet

Jeg stod en Vinterskumring i Bovbjerg Skrænt.
Et stormhidset Helvedhav laa under mine Fødder,
Ildsøernes kolde Ætling, det Lavlands-Element,
der knækker Skibes Staalskal, som *vi* knækker Nødder.

Krumryggede Bølge-Udyr fra Horisonten brød.
Med salte Fræs de stampede sig over de lange Revler.
Rygende og kogende, som Bunden laa i Glød,
stormede de Brændingen og sled hinanden i Trævler.

De raste om Vragenes Ribbens rustne Staal,
der stritter op af Sandet, som Arme i Nød sig løfter.
Bidder af Skræntens Lerskorp forsvandt i det vaade Baal.
Lange, lystne Tunger slikked i alle Kløfter.

En Sodomas Røg og Ross over Havstokken drev,
mens de Uhyrer brødes om Bovbjergs Knolde.
De stiveste Stenskrig i Øret stak og rev,
som boret ud af Halsen paa Tolvhestes Trolde.

De Skrig de vækker Minder i Menneskets Bryst
om brændende Kamplarm i Tidernes Dagning,
mellem Kulde og Hede, i Rædsel og Lyst.
Jeg mærker som en svimlende Solmoder-Dragning.

Paa Solen raser Ild, som paa Jorden raser Hav,
der gaar Brandfogs Brænding mod forkullede Kyster.
Den hvirvler sig endnu om sit himmelske Nav
som et fraadende Stjernebaal, en Vaade af Lyster.

Dagene, 1905.